

Језеро живота

Живео је давно, давно, пре много година, моћни цар Васаби, који је освајао државу за државом, град за градом, село за селом. Знао је тајну владања земљом, водом и ватром, које му је у наследство оставио отац, али му је то било мало. Желео је да буде бесмртан.

Пошто је знао да влада земљом, освајао је све куда је прошао, тражећи тајну вечног живота, али једно село није успевао никако да покори. А баш у њему је, како је чуо, живела чаробница која је знала тајну вечности. Кад год би Васаби напао то село, заједно са својом моћном војском, оно би постало невидљиво. Одлучио је да поступи другачије. Прерушио се у просјака и сакрио се у високој трави поред пута, куда је знао да пролазе сељани тог краја. Данима је лежао, кријући се. Чекао је, чекао и дочекао.

Једног дана туда су прошла два дечака причајући баш о томе што је моћног цара занимало. Разговарали су о чаробници, вили, која својим моћима чини село невидљивим и тако га штити од сваког непријатеља. Пратио их је кријући се, све до места где су одједном нестали. Следећег дана је дошао са војском на то место. Пошто је знао тајну владања ватром, запалио је све испред себе унаоколо. Мислио је да ће тако натерати вилу да се појави, а онда би је заробио и украо тајну вечности.

Цар Васаби је уништио село, али, срећом, не и његове становнике. Успели су да се спасу. Сакрили су се у језеру у које их је сместила вила, њихова заштитница. Око њих је ставила огроман мехур како би могли да дишу и буду заштићени. Није им било први пут да су се тако сакрили, па су зато ово језеро звали Језером живота. Међутим, цар је владао и водом. Како више није било заштите невидљивости, цар је видео балон пун људи и чаробницу која је била поред њега.

Наредио је да се у језеро баци отров како би их све натерао да изађу. Међутим, људи су били на сигурном, али не и вила која се налазила ван балона. Отровала се и њено тело је испливало на површину језера. Цар је помислио да су и остали мртви и наредио је војсци да се повуче, а он је остао да покуша да од виле сазна тајну вечног живота. Није приметио да се кроз воду, према њему и обали креће балон, који је пукао чим је дотакао тло. Сељани су зграбили цара, везали га, а најстарији су отишли у шуму крај језера и донели неке биљке, помешали их и то ставили вили у уста. После пар минута вила је дошла себи и захвалила се својим пријатељима што су је спасили. Поново је учинила село невидљивим, па војска која се касније вратила да тражи цара, није могла да га пронађе.

Становници села су били срећни што је њихова заштитница жива и показали су јој везаног Васабија. Пришла му је и рекла да ће добити оно што је тражио. Проклела га је и претоворила у Мирвабија - дрво које вечно живи, али је ружно и нико не жели да је у његовој близини, а клетва се може поништити само ако се искрено покаје за све што је учинио. Он није хтео ни да чује за покајање и зато га је чаробница оставила да самује на висоравни изнад села, одакле је могао да види како се сви радују што њега више нема и како је свима боље без њега.

Ено га, и дан данас живи сам, стар и ружан, и посматра „своје“ краљевство, али се још увек није покајао. Још и сада му одзвањају вилине речи: „Буди срећан, ипак ти се остварила највећа жеља да живиш вечно!“ Још чује њен смех и смех свих око ње како се радују што су успели да га победе и што сад њихово село, па и читаво краљевство, може да живи у миру и слободи, као и читав свет, јер је похлепни тиранин добио оно што је заслужио.

Змај и бела ружа

Једном давно на великом острву живели су припадници једног племена. Сви су били жуте расе и косих очију. Бавили су се риболовом и узгајањем пиринча. Били су као једна велика породица. Сви су се лепо дружили, радили заједно, веселили се и забављали у тренуцима доколице и одмора. Поглавица је владао и имао је много синова који су га слушали и помагали у управљању племеном.

Једног дана над острвом се наднесе велики црни облак који прекри небо. Али то ипак није био обичан облак који доноси кишу и невреме, већ је то био огромни црни змај. Био је бесан, рушио је и палио све пред собом, и усеве и бродиће и људе. Народ се јако уплашио и почео унезверено да бежи. Нису знали шта их је снашло. Бежали су куд који, али нису могли да се склоне од разбеснелог и помахниталог змаја. Када се уморио, змај се само окрене и вину се високо у небо и нестане. Тако је било наредна три дана. Поглавица и мештани су одлучили да сазову веће главног поглавице и синова и да одлуче како да се одбране од змаја. Предлагали су разне начине одбране, али сви су били мање више нереални и немогући за извршење.

У том тренутку најстарији син се сети да му је бака причала да на острву преко пута живи вештица која би можда могла да им одговори како да се одбране од зле немани. Поглавица одлучи да пошаље најстаријег сина да је пронађе и проба да нађе решење. Младић се запути тамо и тако лутајући по острву, наиђе на неку стару и оронулу кућицу мало завучену у шуму. Покуца бојажљиво на врата. Врата се полако сама отворише и чу се глас из дубине: „Стој, ко иде?“ Младић се представи и у том тренутку му се указа лик оронуте старице. Тихим гласом га упита зашто је дошао и шта му треба. Старица га је пажљиво саслушала и рече му: „Једини начин да победиш змаја је да убереш белу ружу и да му је забодеш директно у срце. Та ружа се налази на врху брда на мом острву и смеш је убрати само у ноћи пуног месеца“, рече старица. Младић се сав срећан упути да нађе смештај и да преноћи јер ће за два дана бити ноћ пуног месеца када ће моћи да је убере. Дошла је и та ноћ, он убра ружу и ужурбано крене ка свом острву да каже оцу какав је одговор добио од старице.

Када је дошао, све му је испричао, али сада је требало направити план како убости змаја директно у срце. Договорили су се да ружу ставе на лук са стрелом и да тако гађају змаја. Задатак су поверили најмлађем сину јер је он био најбољи стрелац. Сада је само требало сачекати да се змај појави. Нису морали дуго да чекају јер је змај долетео већ сутрадан. Најмлађи син се попео на највећу кулу на острву и из прикрајка је вребао како да погоди змаја. Испалио је стрелу и погодио змаја директно у срце. Змај је одједном почео вртоглаво да се обрушава и пада. Убрзо се претворио у бели пепео и прах који је ветар развео на све стране. На месту где је пао израстао је најлепши и најчаробнији грм белих ружа. Сада су и они имали своју чаробну белу ружу у случају да опет негде можда ко зна кад из ведрa неба долети неки нови змај.

Поглавица је био поносан на своје синове. Сви су били веома срећни и тако су живели и даље у миру и слози до краја живота.

Лена Радојевић VII₁

Бајка о зеленом ратнику

Живео некада давно, у земљи далекој, ратник великог срца. О њему су причали старији деци приче о његовој храбрости, јунаштву, величини, доброти... Деца су сањала сваке ноћи предивне снове о зеленом ратнику који се бори за правду, за животе слабијих, за лепе принцезе...

Зелени ратник је живео у најдубљој пећини у најгушћој жуми највише планине далеке земље. Гворило се да му је мајка била зелена вила из великог језера, а отац чаробњак, господар планине. Од мајке је на рођењу добио зелене очи којима је могао видети све што је у човеку унутра скривено, а од оца снагу надљудску и разне магије. Још док је био дете, помагао је изгубљеним чобанима да нађу пут до села, сиромашнима да прехране породице, рибарима да напуне мреже...

Једнога дана, брод са срашним Викинзима стигао је у село. Њихов вођа Плавобради, захтевао је од сеоског вође сво благо и његову најмлађу ћерку Ему. Плавобради је дао рок до поноћи да се све донесе и девојка доведе до његовог брода. Сеоски вођа је послао поруку по свом сивом соколу у најдубљу пећину у планини, поруку у којој моли зеленог ратника да их спасе. Када је добио поруку, ратник се уз помоћ магије тачно у поноћ створио испред брода и позвао Плавобрадог на двобој. Ако победи, Плавобради ће отићи заувек, а ако изгуби, добиће све што је тражио.

Месечина је обасјавала место испред брода где су се два ратника сукобила. Борили су се буздованима, мачевима, копљима, рвали су се и тукли... Борба је трајала седам дана и ноћи, док на крају Плавобради није одустао од даље борбе. Признао је да је зелени ратник снажнији, вештији и бољи. Зелени ратник је уз помоћ своје моћи видео да Плавобради говори истну и поштедео му је живот.

Плавобради је отишао и више се никада није вратио, а зелени ратник се оженио Емом, наставио да живи поштован од свих, у срећи до краја живота.

Давид Васовић VII₁

Страхиња Пешић IV₃